

Notitienummer DE 56.99.543/05

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG

TE DENDERMONDE

VAN 4 JUNI 2012

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

bij dagvaarding d.d. 2 september 2010

1.

V.D. V. Marc, bediende N.M.B.S., Belg,

geboren op (...) te Zottegem (...) wonende te 9100 Sint-Niklaas, (...);

2.

V. Frank, E.U. ambtenaar, Belg,

geboren op (...) te Brugge, voorheen wonende te 8310 Brugge, (...) en thans

wonende te 2900 Schoten, (...),

Verdacht van :

Te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, meermaals op niet nader te

bepalen data minstens in de periode van 6 april 2005 tot en met 30 juni 2005:

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht,

misdadige kuiperijen of arglistigheden de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek:

A. In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek te hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens hun zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen, met name, door in de V. B. Krant, editie Sint-Niklaas, nr.2 april-mei-juni 2005 volgend bericht te schrijven, uit te geven, te drukken en/of te verspreiden naar aanleiding van de vernieling van grafstenen op het kerkhof in de periode van 29 maart 2005 tot 5 april 2005: "(...) Wat je in de pers niet kon of mocht lezen (...)

Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus. Een cultuur die géén respect

méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden (...)", zulks voor wat betreft:

De eerste:

1.

Minstens als auteur van de passage "(...) Een cultuur die géén respect méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden (...)",

De tweede:

2.

Minstens als uitgever van de passage "(...) Wat je in de pers niet kon of mocht lezen (...) Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus.(...)"

De feiten ten tijde van het plegen daarvan strafbaar gesteld zijnde op grond van artikel 1-2° wet 30 juli 1981 (gewijzigd door de wet van 12 april 1994, B.S. 14 mei 1994), en bestraft met een gevangenisstraf van 1 maand tot 1 jaar en/of een geldboete van 50 EUR tot 1000 EUR;

De feiten thans sedert het van kracht zijn van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden (B.S. 30 mei 2007, p. 30249, in werking getreden op 9 juni 2007) onveranderd strafbaar gebleven zijnde ingevolge artikel 4, 5, 19, 20-4°, 27 en 28 van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van

bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden;

- bij dagvaarding d.d. 8 juli 2011

W. Frans, volksvertegenwoordiger, geboren te St.-Niklaas op (...), wonende te 9111

St.-Niklaas, (...);

Verdacht van :

Te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, meermaals op niet nader te bepalen data minstens in de periode van 6 april 2005 tot en met 30 juni 2005:

A.

In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek te hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens hun zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen,

met name, door in de V. B. Krant, editie Sint-Niklaas, nr. 2 april-mei-juni 2005 volgend bericht te schrijven, uit te geven, te drukken en/of te verspreiden naar aanleiding van de vernieling van grafstenen op het kerkhof in de periode van 29 maart 2005 tot 5 april 2005: "(...) Wat je in de pers niet kon of mocht lezen (...) Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus. Een cultuur die géén respect méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden (...)",

minstens als auteur van de passage "(...) Wat je in de pers niet kon of mocht lezen (...) Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus.(...)"

De feiten ten tijde van het plegen daarvan strafbaar gesteld zijnde op grond van artikel 1-2° wet 30 juli 1981 (gewijzigd door de wet van 12 april 1994,

B.S. 14 mei 1994), en bestraft met een gevangenisstraf van 1 maand tot 1 jaar en/of een geldboete van 50 EUR tot 1000 EUR;

De feiten thans sedert het van kracht zijn van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden (B.S. 30 mei 2007, p. 30249, in werking getreden op 9 juni 2007) onveranderd strafbaar gebleven zijnde ingevolge artikel 4, 5, 19, 20-4°, 27 en 28 van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Waarbij zich hebben gevoegd als burgerlijke partijen:

-

S.N., met kantoren gevestigd te 9100 Sint-Niklaas, (...), ter terechtzitting
vertegenwoordigd door mr. D. advocaat met kantoor te Sint-Niklaas,
tegen: V.D. V. Marc, V. Frank en W. Frans

-

Het CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR
RACISMEBESTRIJDING, autonome overheidsinstelling met
rechtspersoonlijkheid opgericht bij de wet van 15 februari 1993 tot oprichting
van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding,
Koningsstraat 138, 1000 Brussel, ter terechtzitting vertegenwoordigd door Mr.
D. D., advocaat met kantoor te Brussel,
tegen: V.D. V. Marc, V. Frank en W. Frans

De rechtbank nam kennis van:

-de rechtsgeldig betekende dagvaarding van het OPENBAAR MINISTERIE
d.d. 2 september 2010 houdende dagvaarding en dagstelling t.a.v. V.D. V.
Marc en V. Frank voor de zitting van de 19de kamer van 4 oktober 2010. Op
de zitting van 4 oktober 2010 wordt de zaak uitgesteld naar de zitting van 21
februari 2011. Op de zitting van 21 februari 2011 wordt de zaak uitgesteld
naar de zitting van 21 november 2011.

-de rechtsgeldig betekende dagvaarding van het OPENBAAR MINISTERIE
d.d. 8 juli 2011 houdende dagvaarding en dagstelling t.a.v. W. Frans voor de
zitting van de 19de kamer van 5 september 2011. Op de zitting van 5
september 2011 wordt de zaak uitgesteld naar de zitting van 21 november
2011.

-Op de zitting van 21 november 2011 worden de beide zaken in voortzetting
gesteld naar de zitting van 7 mei 2012.

-Op de zitting van 7 mei 2012 wordt de zaak, ab initio hernomen, gelet op de
gewijzigde samenstelling van de zetel, vervolgens worden de zaken in
openbare terechtzitting behandeld en in beraad genomen.

-de processen verbaal en de overige stukken van het dossier.

De rechtbank aanhoorde op de zitting van 7 mei 2012

-de burgerlijke partij het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor
racismebestrijding, vertegenwoordigd door mr. D. D., advocaat met kantoor te
Brussel, in haar eis;

-de burgerlijke partij S.N., vertegenwoordigd door mr. D., advocaat met kantoor te Sint-Niklaas;

-de beklaagde V.D. V. Marc in zijn middelen van verdediging voorgedragen door mr. L. D., advocaat met kantoor te Gent, die de beklaagde vertegenwoordigde;

-de beklaagde V. Frank in zijn middelen van verdediging voorgedragen door mr. R. T., advocaat met kantoor te Brussel;

-de beklaagde W. Frans in zijn middelen van verdediging voorgedragen door mr. H. D.R., advocaat met kantoor te Roeselare, die de beklaagde vertegenwoordigde;

-het Openbaar Ministerie waargenomen door Annelies D. C., substituut procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis;

1. PROCEDURE

1.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden de beide zaken, conform art. 227 van het wetboek van Strafvordering, samengevoegd en zal de rechtbank recht doen in één vonnis.

1.2. De verjaring van de strafvordering wordt rechtsgeldig gestuit door het PV van de Federale Gerechtelijke Politie van 3 juli 2007. De verjaring is bijgevolg nog niet ingetreden.

1.3. Op basis van art. 150 van de Grondwet is de correctionele rechtbank bevoegd om kennis te nemen van drukpersmisdrijven die ingegeven zijn door racisme en xenofobie. Geen van de beklaagden betwist trouwens de bevoegdheid van de rechtbank.

2. DE FEITEN

2.1. Het dossier gaat van start n.a.v. een klacht van de S.N. bij het Parket van Dendermonde op 3 november 2005.

2.2. Op 22 juni 2005 krijgen de inwoners van Sint-Niklaas het tweede nummer van de driemaandelijke V. B.-krant (editie Sint-Niklaas) in de bus. De verantwoordelijke uitgever van de publicatie is tweede beklaagde, Frank V..

2.3. In deze krant staat het artikel "Wat je in de pers niet kon of mocht lezen". Dit artikel handelt over de vernieling van enkele grafstenen op het lokale kerkhof in de periode van 29 maart 2005 tot 4 april 2005. Het artikel is voorzien van een foto met daarop enkele grafzerken met kruis. De tekst van het artikel is de volgende:

"Rond Pasen vernielden enkele jonge vandelen tientallen grafstenen op het kerkhof .

Een van de vernielde grafstenen was het grafmonument van een kindje dat enkele jaren geleden kort na de geboorte overleed.

Voor de ouders van het afgestorven kindje en voor alle nabestaanden van de overledenen wiens zerk werd vernield, is dit een pijnlijk gebeuren dat men in woorden niet kan uitdrukken. Uiteindelijk werden de daders op heterdaad

betrapt en geklist door alerte buurtbewoners en een snel optredende politie. Wat men echter niet mocht vernemen is dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus. Een cultuur die geen respect meer heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op geen enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden"

2.4. Uit het strafdossier blijkt dat de politie de daders van de grafschennis inderdaad op heterdaad kon betrappen n.a.v. een observatie. Het betreft echter vier autochtone minderjarigen, afkomstig uit Sint-Niklaas (voor hun identiteiten: zie stuk 60 van het strafbundel).

2.5. Tijdens de zitting van de gemeenteraad van de Stad Sint-Niklaas van 24 juni 2005 geeft de korpschef van de politie van Sint-Niklaas uitleg aan de gemeenteraad

m.b.t. de feiten van grafschennis. Uit zijn verklaring blijkt ook dat vier autochtone minderjarige jongeren uit Sint-Niklaas de grafschennis pleegden.

2.6. Bij zijn verhoor op 15 december 2005 verklaart beklaagde W. Frans dat hij het stuk niet heeft geschreven (stuk 64 strafbundel). Tweede beklaagde V. Frank weigert aanvankelijk een verklaring af te leggen. Uiteindelijk biedt zich de schrijver van het artikel zich op 26 november 2006 bij de politie aan. Het betreft beklaagde V.D. V. Marc, OCMW-raadslid voor het V. B. te Sint-Niklaas. Hij verklaart aan de verbalisanten het volgende (stuk 89 strafbundel):

"Ik heb het artikel geschreven op basis van informatie die ik verkreeg van een zekere Danny wiens kind er op de begraafplaats begraven ligt. Daarbij kwam dat op het ogenblik dat de feiten gebeurd waren er in St.-Niklaas veel over dit onderwerp gesproken werd. Door verschillende mensen werd gezegd dat de daders allochtonen waren. Wie deze mensen juist waren weet ik niet maar ik moet zeggen dat dit algemeen in de stad de ronde deed. Ik heb spijtig genoeg deze informatie niet gecontroleerd bij de officiële instanties en heb de informatie gebruik om het artikel te schrijven."

2.7. Getuige F. Daniël (Danny') bevestigt in zijn verhoor dat het gerucht inderdaad de ronde deed in Sint-Niklaas dat de daders van de vernielingen buitenlanders waren uit de (...) te Sint-Niklaas (zie stuk 110-111 van het bundel).

2.8. Eerste beklaagde V.D. V. verklaart dat de vernieling op het kerkhof hem aangreep, daar hij een zusje heeft dat op zeer jonge leeftijd overleden was, een gegeven dat ook uit het stukkenbundel van eerste beklaagde blijkt. Hij voegt er aan toe dat hij niet de bedoeling had een racistisch artikel te schrijven of om andere personen aan te zetten tot haat. Hij zegt geen racist te zijn, enkel een overtuigde Vlaming. Hij geeft toe dat hij met de zinsnede over een cultuur die geen respect meer heeft voor doden, zich vergalopperd heeft, daar hij te makkelijk heeft geloofd dat de

daders allochtonen waren. Wanneer eerste beklaagde V.D. V. zijn artikel had voltooid, mailde hij het artikel door naar beklaagde W..

2.9. Na het verhoor van eerste beklaagde V.D. V., gaat de (...) over tot analyse van de computer van V.D. V. Marc. Op de computer wordt een document 'het zal je kind maar wezen' teruggevonden. Het artikel in de V. B.-krant, is de laatste alinea van deze tekst. De oorspronkelijke tekst van eerste beklaagde luidde als volgt:

" Rond Pasen vernielden enkele jonge vandalen (tieners tussen 12 en 16 jaar en van allochtone afkomst) tientallen grafstenen op het kerkhof .

Eén van de vernielde grafstenen was het grafmonument van een kindje dat enkele jaren geleden kort na de geboorte overleed.

Voor de ouders van het afgestorven kindje is dit een pijnlijk gebeuren dat men in woorden niet kan uitdrukken.

Een cultuur die géén respect méér heeft voor zijn doden is een ontspoorde cultuur en kan op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden...

Het zal je kind maar wezen."

2.10 Op 28 maart 2007 kan de (...) de verantwoordelijke uitgever, tweede beklaagde V., verhoren (stuk 115-119 strafdossier). Deze geeft aan dat de partijleiding

enkel technische ondersteuning biedt bij de publicatie van het lokale partijblad, doch dat de inhoud lokaal wordt aangeleverd.

2.11. In zijn verhoor van 2 april 2007 beweert beklaagde W. nogmaals dat hij geen enkele wijziging heeft aangebracht aan de tekst van eerste beklaagde V.D. V.. Volgens hem leest het nationale bestuur de teksten na. In zijn herverhoor van 4 augustus 2011 wijzigt beklaagde W. zijn verklaring. Hij geeft toe dat hij het artikel van eerste beklaagde V.D. V. heeft opgesplitst in twee artikels en het artikel in zijn definitieve vorm heeft gegoten.

3. TEN GRONDE

3.1. M.b.t. de parlementaire onschendbaarheid van tweede beklaagde Frank V.

3.1. De rechtbank stelt vast dat tweede beklaagde zich enkel beroept op de immuniteit van artikel 10 van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen van 8 april 1965. De rechtbank zal zijn onderzoek bijgevolg beperken tot de in dit artikel bepaalde immuniteit.

3.2. Artikel 10 van het Protocol bepaalt:

"Tijdens de zittingsduur van het Europees Parlement genieten de leden:

- a) op hun eigen grondgebied, de immuniteiten welke aan de leden van de volksvertegenwoordiging in hun land zijn verleend,
- b) op het grondgebied van elke andere lidstaat, vrijstelling van aanhouding en gerechtelijke vervolging in welke vorm ook.

(...)

Op deze immuniteit kan geen beroep worden gedaan in geval van ontdekking

op heterdaad, terwijl zij evenmin kan verhinderen dat het Europees Parlement het recht uitoefent de immuniteit van een van zijn leden op te heffen."

3.3. Bij beslissing van 18 november 2008 beslist het Europees parlement de immuniteit op te heffen van tweede beklagde Frank V.. Tegen deze beslissing wordt op 16 januari 2009 een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij Gerecht van eerste aanleg (procedure T-14/09 — zie stukkenbundel van Mr. TOURNICOURT).

3.2. De artikelen 242 en 243 EG-verdrag, thans 278 en 279 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bepalen het volgende :

"Artikel 278 (oud artikel 242 VEG)

Een bij het Hof van Justitie van de Europese Unie ingesteld beroep heeft geen schorsende werking. Het Hof kan echter, indien het van oordeel is dat de omstandigheden zulks vereisen, opschorting van de uitvoering van de bestreden handeling gelasten."

"Artikel 279 (oud artikel 243 VEG)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie kan in zaken welke bij dit college aanhangig zijn gemaakt, de noodzakelijke voorlopige maatregelen gelasten."

3.5. Uit artikel 278 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie volgt dat een beroep tegen een beslissing van het Europees parlement waarbij de immuniteit van een lid wordt opgeheven, geen schorsende werking heeft. Deze beslissing moet bijgevolg in volle omvang worden toegepast, dus ook door de rechterlijke macht van een lidstaat (vergelijk R. BARENTS en L.J. BRINKHORST, Grondlijnen van Europees Recht, Kluwer, Deventer, 1999, 238).

3.6. Uit het dossier blijkt niet en het wordt ook niet door de verdediging van tweede beklagde V. aangevoerd, dat beklagde een zogenaamde procedure in kortgeding heeft aangespannen tegen de beslissing van het Europees parlement waarbij zijn parlementaire immuniteit werd opgeheven.

3.7. De door tweede beklagde V. aangehaalde uitspraak van het Hof van Justitie van 21 oktober 2008 in de zaken C-200/07 en C-201/07 is niet van belang in de huidige procedure daar deze uitspraak betrekking heeft op artikel 9 van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen van 8 april 1965. Het blijkt echter niet dat beklagde een verzoek heeft gericht aan het Europees Parlement ter verdediging van de in artikel 9 van het Protocol voorziene immuniteit.

3.8. Er is bijgevolg geen enkele reden om de procedure t.a.v. tweede beklagde Frank V. te schorsen.

3.2. Procedurele argumenten opgeworpen door de verdediging

A. Geen noodzaak tot het stellen van bijkomende onderzoeksdaden

3.9. Het is niet nodig om het dossier m.b.t. de grafschennis te Sint-Niklaas aan

huidig dossier te voegen, noch de vroegere korpschef van Sint-Niklaas over de inhoud van dit dossier onder ede te verhoren. Uit het strafdossier blijkt immers dat het artikel werd geschreven door eerste beklaagde op basis van geruchten. Bovendien blijkt voldoende uit het strafdossier, meer bepaald uit stuk 60 van het strafbundel, dat de feiten werden gepleegd door autochtone minderjarigen. Beklaagden hebben met betrekking tot dit stuk geen enkele opmerking geformuleerd.

3.10. De vraag of de verklaringen van de voormalige korpschef van de lokale politie van Sint-Niklaas in de zitting van de gemeenteraad van de Stad van 24 juni 2005, een inbreuk vormen op de wet op het politieambt of op het wetboek van Strafvordering, is van geen belang in de huidige procedure.

B. Salduz-leer

3.11. Eerste beklagde V.D. V. beroept zich op het zogenaamde Salduz-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de mens van 27 november 2008 om de strafvordering onontvankelijk, minstens ongegrond te laten verklaren.

3.12. Het recht op bijstand van een advocaat gewaarborgd bij artikel 6.3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, houdt in dat er gedurende het volledige vooronderzoek toegang moet zijn tot een advocaat, tenzij is aangetoond dat er wegens de bijzondere omstandigheden van de zaak dwingende redenen zijn om dit recht te beperken. Zelfs in dat geval mag een dergelijke beperking, wat ook de rechtvaardiging ervan is, niet onrechtmatig de rechten van de verzetdoende partij zoals beschermd bij artikel 6.1. en 6.3 EVRM beperken.

3.13. Het recht van verdediging en het recht op een eerlijk proces zijn in de regel geschaad wanneer een verdachte verklaringen aflegt tijdens een politieverhoor zonder mogelijkheid van bijstand van een advocaat.

3.14. Deze omstandigheid heeft nochtans niet automatisch voor gevolg dat het definitief onmogelijk is om de zaak van een verdachte en vervolgens beklagde op eerlijke wijze te behandelen. Wanneer de verklaringen niet als doorslaggevend bewijs door de rechter gebruikt worden, er kennelijk geen misbruik of dwang is gebruikt en de beklagde zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie bevond, of aan de kwetsbare positie van de beklagde op een daadwerkelijke en passende wijze is geredimeerd, blijft het eerlijke karakter van het proces gevrijwaard.

3.15. Het feit dat de Belgische wetgeving op het moment van het onderzoek niet voorzag in de bijstand van een advocaat tijdens het verhoor door de politiediensten, dient te worden beoordeeld in het licht van het geheel der wettelijke waarborgen die diezelfde wetgeving de beklagde biedt ter vrijwaring van zijn recht van verdediging en van zijn recht op een eerlijk proces.

3.16. De vormvereisten die bij artikel 47 bis Wetboek van Strafvordering voor het

verhoor van de verdachte zijn opgelegd, de korte duur van de grondwettelijke termijn van de vrijheidsberoving, de inzage van het dossier en het vrij verkeer van de beklaagde met zijn advocaat tijdens de procedure voor de feitenrechter, kunnen in hun geheel daadwerkelijke en passende remedies zijn op de afwezigheid van bijstand van een advocaat tijdens het politieverhoor. Zij laten de beklaagde immers toe zijn recht van verdediging over het hele verloop van het strafproces ten volle uit te oefenen en waarborgen zijn recht op een eerlijk proces (vergelijk met: Cass. 23 november 2010 (P.10.1428.N), Cass. 15 december 2010 (P.10.0914.F), Cass. 7 december 2010 (P.10.1460.N), Cass. 23 februari 2011 (P.10.1811.F), Cass. 24 mei 2011 (P.11.0761.N), en T. D., "Cassatie erkent recht op bijstand advocaat", Juristenkrant 2010, afl. 219, 1).

3.17. Een schending van artikel 6.3 EVRM wegens de afwezigheid van de bijstand van de advocaat bij het verhoor, leidt bovendien niet tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering. Het recht de strafvordering uit te oefenen ontstaat immers door het plegen van het misdrijf, ongeacht de wijze waarop ze verder wordt uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsgaring verloopt.

3.18. Voor de feitenrechter zal de verdachte met de bijstand van zijn advocaat alle verklaringen die hij nodig acht kunnen afleggen en zijn eerder afgelegde verklaringen kunnen verduidelijken, vervolledigen of intrekken. Het zal dan aan de feitenrechter zijn om, in het licht van het geheel van het proces, na te gaan of de bewijswaarde van alle hem voorgelegde gegevens aangetast is door het enkele feit dat bepaalde verklaringen tijdens het onderzoek afgelegd werden zonder de bijstand van een advocaat en, in voorkomend geval, te beslissen tot de niet toelaatbaarheid of de uitsluiting van deze bewijsmiddelen (vergelijk met: Cass. 8 november 2011 (P.11.0647.N))

3.19. De strafvordering t.a.v. eerste beklaagde V.D. V. is ontvankelijk en de rechtbank gaat niet over tot wering van de verklaringen van eerste beklaagde V.D. V. uit de debatten, gelet op het feit dat:

-de verklaringen van eerste beklaagde V.D. V. tijdens het onderzoek slechts een element zijn naast vele andere elementen en dus door de rechtbank in dit vonnis niet als doorslaggevend bewijs zullen gebruikt worden

-uit niets blijkt dat t.a.v. eerste beklaagde V.D. V. bij zijn verhoor door de politie enige dwang is gebruikt of dat hij zich bij deze verhoren in een kwetsbare positie bevond. De rechtbank merkt op dat geen van de beklaagden in dit dossier ooit in hechtenis is genomen voor deze feiten.

C. Verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof

3.20. Verdachten die betrokken zijn in een gerechtelijk onderzoek kunnen door de onderzoeksrechter in verdenking worden gesteld (art. 61 bis Sv). Dit verleent de inverdenkinggestelde bijkomende rechten, zoals het recht om de onderzoeksrechter te vragen het dossier in te kijken (art 61 ter Sv.) en het recht om de onderzoeksrechter te verzoeken bijkomende onderzoekshandelingen te stellen (art. 61 quinquies Sv.).

Tegen de beslissingen van de onderzoeksrechter kunnen rechtsmiddelen worden aangewend.

3.21. Het huidige onderzoek betreft echter een opsporingsonderzoek, zodat eerste beklaagde van deze rechten geen gebruik kan maken. Dit neemt echter niet weg dat beklaagde tijdens de procedure voor de bodemrechter evident inzage heeft in het dossier en hij voor de bodemrechter kan aanvoeren dat het onderzoek onvolledig is en bijkomende onderzoekshandelingen noodzakelijk zijn. De bodemrechter kan vervolgens het Openbaar Ministerie verzoeken bijkomend onderzoek uit te voeren en bij weigering van het Openbaar Ministerie, kan de bodemrechter aan deze weigering de passende consequenties verbinden.

3.22 Bijgevolg wordt de grondwet klaarblijkelijk niet geschonden, zodat het conform artikel 26, § 2 in fine van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof niet nodig is om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen.

3.3. Beoordeling van de tenlastelegging

A. T.a.v. beklaagde Frank V.

3.23. Artikel 25, tweede lid, van de Grondwet verleent aan de uitgevers, drukkers en verspreiders het voorrecht zich aan elke, zowel strafrechtelijke als burgerrechtelijke, aansprakelijkheid te kunnen onttrekken wanneer de schrijver bekend is en zijn woonplaats in België heeft (vergelijk met Cass. 31 mei 2006, ArrCass. 1996, 525).

3.24. In casu zijn de beide schrijvers van het artikel 'wat je in de pers niet kon of mocht lezen' gekend, zodat beklaagde Frank V. ontslagen dient te worden van alle rechtsvervolging.

3.25. Het is dan ook niet nodig om de door tweede beklaagde Frank V.

voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, daar het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen in de huidige zaak (zie artikel 26, § 2 in fine van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

B. T.a.v. de overige beklaagden

3.26. Beklaagden worden vervolgd voor een inbreuk op art. 1, 2° van de wet van 30 juli 1981. De feiten zijn thans strafbaar gesteld in de artikelen 4, 5, 19, 20-4°, 27 en 28 van diezelfde wet (wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, B.S. 30 mei 2007).

B.1. Wettelijk kader

3.27. Artikel 1 (oud) van de wet van 30 juli 1981 bepaalde ten tijde van de feiten:

"Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig euro tot duizend euro of met een van die straffen alleen wordt gestraft:

2° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aanzet tot discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afkomst of

de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen;"

Artikel 4 (nieuw) van de wet van 30 juli 1981 definieert beschermde criteria als volgt:

"4° beschermde criteria: nationaliteit, een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming;"

Artikel 20 (nieuw) van diezelfde wet bepaalt:

"Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig euro tot duizend euro of met een van die straffen alleen wordt gestraft:

4° hij die in een van de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden aanzet tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een van de beschermde criteria, en dit, zelfs buiten de in artikel 5 bedoelde domeinen."

3.28. Het misdrijf van artikel 20 van de wet van 30 juli 1981 heeft de volgende constitutieve bestanddelen (zie hierover en vergelijk met: D. DE PRINS, S. SOTTIAUX, en J. VRIELINK, Handboek discriminatierecht, Mechelen, Kluwer, 2005, 307-348, T. VANDROMME, "Hoe ver reikt de strafbaarstelling van de Antiracismewet? Waar stopt het strafbaar racisme en beginnen de beledigingen?", noot onder Gent 3 februari 2009, R.W. 2009-2010, nr. 11, 455-458 en Grondwettelijk Hof 6 oktober 2004, <http://www.const-court.be/public/n/2004/2004-157n.pdf>):

1. een materieel element:

a. het stellen van een handeling, meer bepaald een meningsuiting, die aanzet tot haat of geweld tegen een groep of gemeenschap.

i. Alle handelingen komen in aanmerking: uitspraken, geschriften, teksten, tekeningen, gebaren, filmpjes, graffiti, zolang ze aanzetten tot haat of geweld.

ii. De term 'aanzetten tot' impliceert dat de gestelde handelingen verder dienen te gaan dat louter informatie, ideeën of kritiek. De gestelde handelingen dienen aan te sporen tot haat of geweld. Voor de strafbaarheid van de aanzetting tot haat of geweld is niet de openlijke wil vereist om een publiek of een individu aan te zetten tot concrete, bepaalde of bepaalbare daden (Cass. 19 mei 1993, Arr.Cass. 1993, 514).

b. wegens het ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming.

c. het stellen van deze handelingen in de omstandigheden als bedoeld in artikel 444 van het strafwetboek. Geschriften die verzonden zijn aan een aantal personen voldoen aan deze voorwaarde.

een moreel element. Het misdrijf van de Antiracismewet vereist een bijzonder opzet. Er moet sprake zijn van een bijzondere wil derden aan te zetten tot discriminatie, haat of geweld, waarbij de context een belangrijke rol kan spelen, zoals een algemene sfeer van opwinding of de historische context. De opzettelijke wil moet bewezen worden om aan te zetten tot een reactie, ongeacht of deze reactie plaatsgrijpt of niet.

B.2. Toepassing

3.29. Vergelijking van beide teksten:

Basistekst van de beklaagde V.D. V. Tekst herschreven door beklaagde W.

Rond Pasen vernielden enkele jonge
vandalen (tieners tussen 12 en 16 jaar en
van allochtone afkomst) tientallen
grafsteden op het kerkhof.

Rond Pasen vernielden enkele jonge
vandalen tientallen grafstenen op het
kerkhof .

Eén van de vernielde grafstenen was het grafmonument van een kindje dat enkele jaren gelden kort na de geboorte overleed.

Voor de ouders van het afgestorven kindje is dit een pijnlijk gebeuren dat men in woorden niet kan uitdrukken.

Een cultuur die géén respect méér heeft voor zijn doden is een ontspoorde cultuur en kan op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden ... Het zal je kind maar wezen”.

Eén van de vernielde grafstenen was het grafmonument van een kindje dat enkele jaren geleden kort na de geboorte overleed

Voor de ouders van het afgestorven kindje en voor alle nabestaanden van de overledenen wiens zerk werd vernield, is dit een pijnlijk gebeuren dat men in woorden niet kan uitdrukken.

Uiteindelijk werden de daders op heterdaad betrapt en geklist door alerte buurtbewoners en een snel optredende politie.

Wat men echter niet mocht vernemen is dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde

afkomst dus.

Een cultuur die geen respect meer heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur.

Deze feiten kunnen op geen enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden.

3.30. Ook al maakt de door eerste beklaagde V.D. V. geschreven tekst deel uit van een groter artikel, toch staat de geschreven alinea ook op zich. De tekst zoals geschreven door eerste beklaagde, vertrekt vanuit een enorm emotioneel ingrijpende gebeurtenis voor de bewoners van Sint-Niklaas, nl. de vernieling van verschillende grafmonumenten op de lokale begraafplaats, waaronder het grafmonument van een zeer jong kindje.

3.31. Uit het dossier blijkt duidelijk dat dit verhaal leefde onder de bevolking van Sint-Niklaas en de gemeenderen, zowel van eerste beklaagde V.D. V. als van de rest van de bevolking beroerde. Op het moment van publicatie van het artikel deed onder de bevolking het gerucht de ronde dat de feiten zouden zijn gepleegd door allochtone jongeren. Het basisartikel van eerste beklaagde V.D. V. bevestigt het gerucht dat de ronde deed, zonder dat eerste beklaagde over extra informatie beschikte. Aldus wordt dit gerucht bevestigd en versterkt. Het artikel eindigt met een oordeel over de cultuur van allochtonen, nl. dat het een ontspoorde cultuur is daar ze geen respect heeft voor de doden. Tot slot wordt gesteld dat deze feiten niet duldbaar zijn: ze mogen op geen enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden.

3.32. Beklaagde W. Frans was de eindredacteur van het artikel zoals het uiteindelijk verscheen in de V. B.-krant. Hij dikt de tekst van eerste beklaagde V.D. V. nog een beetje aan door:

- te verwijzen naar de pijn van alle nabestaanden, en niet enkel de ouders van het jonge kindje. Zo wordt de groep van ontvangers die mogelijk aangegepen zijn door de feiten nog groter;
- te suggereren dat het stadsbestuur gevoelige informatie achterhoudt naar de bevolking en aldus de allochtone bevolking de hand boven het hoofd zou houden;
- nog eens extra te benadrukken dat de jongeren van vreemde afkomst waren;
- te stellen dat men in de cultuur van allochtonen geen respect heeft voor de religieuze symbolen van de eigen, autochtone, cultuur.

3.33. Het is duidelijk dat door het artikel "Wat je in de pers niet kon of mocht lezen" naar de bevolking van Sint-Niklaas een hatelijk beeld van de allochtone gemeenschap wordt opgehangen. Met dit artikel probeert de lokale afdeling van het V. B. de gevoelens van vreemdelingenhaat aan te wakkeren, te onderhouden of op de spits te drijven bij zij die zich emotioneel betrokken voelen bij de verwoesting van de graven op het kerkhof. Hierbij maakten ze handig gebruik van het gerucht dat de ronde deed in Sint-Niklaas dat de feiten zouden zijn gepleegd door allochtonen. Door de publicatie wordt dit gerucht bevestigd en versterkt, alhoewel er niets van aan is. De achterliggende bedoeling is een electoraal succes te boeken bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2006.

3.34. Het artikel 'wat je in de pers niet kon of mocht lezen' strekt er niet toe om de bevolking te informeren of op te komen tegen bepaalde wantoestanden, wat in een democratie evident is toegelaten. Dit blijkt duidelijk uit het feit dat loutere geruchten werden gepubliceerd, zonder dat men over extra informatie beschikte.

3.35. De bij de inwoners van Sint-Niklaas verspreide tekst toont met zekerheid aan dat eerste beklagde V.D. V. en beklagde W., de lokale bevolking hebben aangezet tot haat t.a.v. de allochtone gemeenschap op grond van hun nationale of etnische

afstamming.

3.36. Het bijzonder opzet is bij beklaagden V.D. V. en W. aanwezig. Zij publiceerden, op een moment dat de lokale bevolking en zijzelf geschokt waren door de gebeurtenissen op het kerkhof, een artikel waarin zwart op wit staat dat de feiten zijn gepleegd door allochtone minderjarigen, die geen respect hebben voor de autochtone cultuur. Hieruit blijkt duidelijk dat men de lokale bevolking wou aanzetten tot haat t.a.v. de allochtone gemeenschap. Het door de Antiracismewet vereiste opzet is bijgevolg naar eis van recht bewezen.

3.37. De uitgave achteraf van een speciale editie van de V. B.-krant eind augustus 2005 met een rechtzetting neemt de strafbaarheid van de feiten niet weg. Bovendien blijft men ook in deze editie volhouden dat men beschikte over een goed ingelichte bron, terwijl het eerste artikel was gebaseerd op geruchten die de ronde deden.

4. STRAFTOEMETING

4.1. De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting

niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de algemene en speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

4.2. De door beklagden gepleegde feiten zijn verwerpelijk en vertonen een manifest gebrek aan respect voor één van de hoekstenen van onze maatschappij: verdraagzaamheid t.o.v. andere mensen, ook al hebben ze een andere afkomst. De verspreiding op grote schaal onder de bevolking van Sint-Niklaas van teksten die aansporen tot haat t.o.v. allochtonen op basis van onbevestigde geruchten en inspeland op de sterke emoties van de autochtone bevolking kan onder geen beding worden getolereerd in een geciviliseerde maatschappij. Een klimaat van racisme en onverdraagzaamheid kan leiden tot dramatische gebeurtenissen en tot daden van extreem geweld waardoor ook de openbare orde en veiligheid in het gedrang wordt gebracht.

4.3. Beklaagde V.D. V. heeft een blanco strafregister. Beklaagde was de auteur van de basistekst die in de V. B.-krant zou verschijnen. De rechtbank dient bij de bepaling van de strafmaat rekening te houden met de overschrijding van de redelijke termijn t.a.v. eerste beklagde V.D. V.. Hij werd voor het eerst ondervraagd op 26 november 2006. Het opsporingsonderzoek was rond op 3 juli 2007. De parlementaire immuniteit van tweede beklagde werd door het Europees parlement opgeheven op 18 november 2008. Toch duurde het nog bijna twee jaar voor er door het Openbaar Ministerie tot dagvaarding werd overgegaan, op 2 september 2010. Gelet op de overschrijding van de redelijke termijn past het, conform art. 21 ter van de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering, de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

4.4. Ook beklagde W. heeft een blanco strafregister. Voor hem geldt de overschrijding van de redelijke termijn niet, daar hij zich pas in 2011 heeft gemeld als

auteur en de redelijke termijn pas vanaf dan begon te lopen. Beklaagde W., eindredacteur van het artikel, zag, nog meer dan eerste beklagde, een politieke opportuniteit in de publicatie van het artikel. Wat hem betreft dringt zich een principiële bestraffing op. Om te vermijden dat beklagde W. zich ook in de toekomst nog zou schuldig maken aan inbreuken op de antiracismewet, acht de rechtbank het noodzakelijk om hem te ontzetten van de rechten bepaald in artikel 31, lid 1 van het strafwetboek.

5. BURGERLIJKE VORDERINGEN

5.1. Tweede beklagde V. heeft geen recht op een rechtsplegingsvergoeding, daar het initiatief voor de huidige procedure uitging van het Openbaar Ministerie.

A. Burgerlijke partijstelling van het centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

5.2. Het centrum is bevoegd om zich thans burgerlijke partij te stellen voor de strafrechter. Als benadeelde van de door beklagden V.D. V. en W. gepleegde misdrijven, is het centrum principieel gerechtigd op schadevergoeding. De schade wordt door het centrum correct begroot op 1 euro definitief lastens elk van de

beklaagden. Het centrum heeft recht op een rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag van 165 euro.

B. Burgerlijke partijstelling van S.N.

5.3. Ook de S.N. werd benadeeld door de feiten gepleegd door beklaagden V.D. V. en W.. De S.N. heeft principieel recht op schadevergoeding. De schade wordt door de S.N. correct begroot op 1 euro definitief. De S.N. heeft recht op de intresten vanaf 1 juli 2005. De S.N. heeft recht op een rechtsplegingsvergoeding.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 162bis, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194, 195, 227;

Strafwetboek, art. 2, 31, 33, 40, 42, 43, 50, 65, 66;

Gerechtelijk Wetboek, art. 1022, K.B. 2610.2007, art. 2;

Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, art. 21ter;

Grondwet, art. 25 en 150; Art. 5bis (oud) Wet 30.07.1981;

Wet 5 maart 1952, art. 1; gew. programmawet 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 Wet 7.2.03; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011) (opdec.)

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;

W.1.8.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 gew. W. 10.2.1994; (uitstel);

Burg. Wetb., art.1382; W.17.4.1878, art. 3 en 4; Wetb. strafrecht, art.44, 45; (BP)

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE bij TEGENSPRAAK

OP STRAFGEBIED

VOEGT met het oog op een goede rechtsbedeling en voor zover als nodig de beide zaken, conform art. 227 van het Wetboek van Strafvordering, samen en DOET RECHT in één vonnis;

STELT VAST dat de verjaring gestuit werd op 3 juli 2007;

ZEGT VOOR RECHT dat tweede beklaagde V. Frank zich niet kan beroepen op de immuniteit van artikel 10 van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen van 8 april 1965;

ZEGT VOOR RECHT dat de strafvordering ontvankelijk is;

ZEGT VOOR RECHT dat er geen noodzaak is tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof;

ONTSLAAT tweede beklaagde V. Frank op grond van artikel 25, tweede lid, van de Grondwet van alle rechtsvervolging;

VERKLAART eerste beklaagde V.D. V. Marc eenvoudig schuldig aan de feiten van de tenlastelegging A.1 opgenomen in de dagvaarding van 2 september 2010;

VERKLAART beklaagde W. Frans schuldig aan de feiten van de tenlastelegging A zoals opgenomen in de dagvaarding van 8 juli 2011 en

VEROORDEELT hem voor het weerhouden feit tot een gevangenisstraf van VIER MAAND en een geldboete van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO, met 45 opdecimen verhoogd, 1.375,00 euro bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maand.

VERMITS de tegen de beklaagde W. uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en de beklaagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen heeft, zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd gestraft niet meer zal schuldig maken;

GELAST bijgevolg gedurende een termijn van drie jaar GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van het GEHEEL van de opgelegde hoofdgevangenisstraf;

ONTZET beklaagde W. conform art. 5bis (oud) van de wet van 30 juli 1981 en 31 en 33 van het Strafwetboek van de rechten bepaald in art. 31, lid 1 van het strafwetboek om gedurende een termijn van TIEN JAAR

1 ° Openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;

2° verkozen te worden;

3° Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;

4° Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;

5° Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;

6° Wapens te dragen, deel uit te maken van de burgerwacht of te dienen bij het leger.

VEROORDEELT beklaagde V.D. V. en beklaagde W. hoofdelijk tot 2/3den van de kosten, deze kosten in hun geheel begroot op de som van 165,05 euro.

LEGT de overige kosten ten laste van de Belgische Staat;

Spreekt bovendien lastens beklaagde W. de verplichting uit om een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, met 50 opdecimen verhoogd, 150 EURO bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt beklaagde V.D. V. en beklaagde W. bovendien ELK een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 32,27 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Op BURGERLIJK GEBIED

VERKLAART de burgerlijke partijstelling van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding ontvankelijk en gegrond;

VEROORDEELT eerste beklaagde V.D. V. om aan de burgerlijke partij het centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding een schadevergoeding van 1 euro te betalen;

VEROORDEELT beklaagde W. om aan de burgerlijke partij het centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding een schadevergoeding van 1 euro te betalen;

VEROORDEELT beklaagden V.D. V. en W. hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding van een rechtsplegingsvergoeding, begroot op 165 euro;

WIJST het anders en meer gevorderde AF;

VERKLAART de burgerlijke partijstelling van de S.N. ontvankelijk en gegrond in de mate dat ze is gericht tegen eerste beklaagde V.D. V. en beklaagde W..

VEROORDEELT eerste beklaagde V.D. V. om aan de burgerlijke partij S.N. een schadevergoeding van 1 euro te betalen, te verhogen met de compensatoire intresten op voormeld bedrag vanaf 1 juli 2005 tot de datum van huidig vonnis, vanaf heden

met de moratoire interesten tot de datum van de volledige betaling, beiden aan de wettelijke interestvoet;

VEROORDEELT beklagde W. om aan de burgerlijke partij S.N. een schadevergoeding van 1 euro te betalen, te verhogen met de compensatoire intresten op voormeld bedrag vanaf 1 juli 2005 tot de datum van huidig vonnis, vanaf heden met de moratoire interesten tot de datum van de volledige betaling, beiden aan de wettelijke interestvoet;

VEROORDEELT beklagden V.D. V. en W. hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij S.N. van een rechtsplegingsvergoeding, begroot op 165 euro;

WIJST het anders en meer gevorderde AF;

WIJST de burgerlijke partijstelling van de S.N. af als ongegrond in de mate dat ze gericht is tegen tweede beklagde V..

HOUDT de burgerlijke belangen waarover nog niet werd gestatueerd ambtshalve verder AAN overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005);

OVERTUIGINGSSTUKKEN

De politie nam de PC van eerste beklagde, een PC HP COMPAC met serienummer (...) ter plaatse in beslag (zie staat stuk 127 strafdossier). VERKLAART overeenkomstig art. 42 lid 1 en art. 43 van het Strafwetboek VERBEURD PC HP

COMPAC met serienummer (...), zijnde een zaak die eigendom is van de eerste
beklaagde en gediend heeft tot het plegen van de lastens hem weerhouden misdrijf.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van VIER JUNI
TWEEDUIZEND EN TWAALF.

Aanwezig

K. D., oudst aanwezig rechter, wn. voorzitter der kamer bij wettige verhindering van
de Ondervoorzitter;

M. B. en V. R., rechters;

A. S., substituut-procureur des Konings;

I. D.P., griffier

